

ת"פ 52795/09/11 - מדינת ישראל נגד יהושע צור

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 52795-09-11 מדינת ישראל נ' צור
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יהושע צור

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נדב רייכמן

ב"כ הנאשם עו"ד אדווה אלאב

הכרעת דין

ייאמר כבר עתה כי הנאשם זוכה, מחמת הספק, מהעבירה של איומים שיוחסה לו בכתב האישום.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים בכך שעל פי הנטען איים ביום 30/3/10 על פרודתו, המתלוננת, עימה היה מצוי בהליכי גירושין וזאת במהלך ויכוח שנתגלע ביניהם.

המתלוננת אפרת צור, סיפרה כי היתה נשואה לנאשם במשך 10 שנים וכשנה טרם עדותה בבית המשפט התגרשו השניים. לבני הזוג ארבעה ילדים משותפים.

המתלוננת סיפרה כי כל מערכת היחסים עם הנאשם לוותה באלימות וטרם חג הפסח אותה שנה היו השניים בהליכי גירושין זה מזו. היא הסבירה כי משנקטה במושג אלימות כוונתה היתה לצריחות של הנאשם, אימה, ריסוק חפצים .

יחד עם זאת, מסרה כי כל העת היו ניסיונות לשקם את מערכת היחסים וכי טרם חג הפסח משהיו בבית הדין

עמוד 1

הרבני ביקש הנאשם כי הילדים יהיו עימו בחג והיא התנגדה לכך כיוון שמשפחתו של הנאשם אינה שומרת חג באשר למצוות הדת ועל כן הציע להם הדיין כי יחגגו את החג ביחד. בשל כך, הגיע הנאשם לביתה על מנת לחגוג את חג הפסח עימה ועם הילדים.

המתלוננת תארה את שארע אותו יום כך: "ביום הזה מה שקרה זה מצב של איומים וצרחות שהוא אמר שהוא יתקע לי כדור בראש והנשמות הקטנות האלה לא מזמן הגיעו אפשר להחזיר את כולם למעלה".

משנתבקשה למקד מתי במהלך החג אירע אירוע זה, השיבה המתלוננת כי במהלך החג ביקשה כי במוצאי החג כל אחד יפנה לדרכו אלא שהנאשם סרב. היא הבהירה כי לא התקשרה אל המשטרה במהלך החג עצמו כיוון שהיא שומרת את מצוות הדת והחג.

הוצג בפני המתלוננת מסמך (ת/4) שהוא מכתב המופנה אל מדור התביעות ובו בקשה לסגירת תיק זה ונחזה להיות חתום על ידי המתלוננת, כאשר במכתב פירוט מדוע הוגשה התלונה בשל היותה לאחר לידה ומבולבלת וכי מדובר בטענות שאינן נכונות.

עוד נאמר במכתב כי בעלה התייצב בבית המשפט ונמסר לו כי אם תוגש בקשה לסגירת התיק כך ייעשה ועל כן היא פונה בבקשה. בשולי הבקשה כתובתה ומספרי טלפון וכאמור שם וחתימה.

המתלוננת התכחשה לכך שהמדובר בחתימתה וטענה כי אינה מזהה את המכתב.

הוגש לעיונה של המתלוננת מסמך נוסף (ת/5) שהוא זהה בתוכנו למסמך האמור (ת/4) אלא שתחת הכותרת ותחת החתימה הוסף מספר תעודות הזהות של המתלוננת בכתב יד והוא המקור שכן מצוייה עליו חתימה במקור.

המתלוננת העידה כי גם מסמך זה אינו מוכר לה הגם שאישרה כי מספרי תעודות הזהות נרשמו בכתב ידה.

המתלוננת עמדה על כך כי מעולם לא כתבה מכתב זה או מכתב כזה וכי מעולם לא שיקרה בטענותיה.

המתלוננת אישרה בחקירה הנגדית כי היא הזמינה את הנאשם לחג הפסח לביתה וכן אישרה כי טרם החג הכשיר הנאשם את הבית עבורה וסייע לה בעבודות הבית. היא אף הוסיפה כי נעשו ניסיונות נוספים לשקם את מערכת היחסים ועל כן גם נסעו השניים לצימר יחדיו.

אם כך, הקשתה עליה ב"כ הנאשם מדוע החל הנאשם לפתע לצרוח במהלך החג ועל כך השיבה המתלוננת כי זהו סגנונו הרגיל של הנאשם ואופן התנהגותו.

המשיכה והקשתה ב"כ הנאשם שאם כך, מדוע להזמין את הנאשם לחג ועל כך השיבה המתלוננת כי היה זה במסגרת הניסיונות לשיקום היחסים.

המתלוננת הוסיפה כי הנאשם נוהג לצרוח כאשר הסירים לא במקום וכאשר האוכל אינו מוכן.

לשאלת ב"כ הנאשם האם איים עליה אותו יום, השיבה כי הוא צרח ולשאלה האם איים אותו ערב, השיבה: "אני מניחה שזה היה באותו ערב".

משחזרה ב"כ הנאשם על שאלתה, השיבה המתלוננת כי היה זה בערב החג או בחג עצמו וכי אינה זוכרת.

משהוטחה בה גרסתה של החוקרת מירב מרציאנו כי המתלוננת מסרה לה שהאיומים היו בשעות הצהריים, השיבה המתלוננת שאם כך, יתכן והדבר אכן ארע בצהריים.

עוד הדיבה כי אינה זוכרת האם בעת האיומים ישנו בנותיה או היו ערות.

הקשתה ל המתלוננת ב"כ הנאשם בכך שציינה כי החג יצא אותה שנה בשעה 19.33 ועל כן מדוע השתתה והתקשרה אל המשטרה אך ב-20.50 ועל כך השיבה המתלוננת כי קיוותה שהנאשם יעזוב מבלי שתאלץ להזמין את המשטרה.

לשאלת ב"כ הנאשם האם ידעה אותה עת כי לנאשם חברה אחרת, השיבה כי ידעה זאת בסמיכות לאחר מכן אך לא קודם לכן. או אז הטיחה בה ב"כ הנאשם כי ידעה זאת כיוון שהתפרצה לדירתו ופגשה בחברה. המתלוננת השיבה כי לנאשם היו חברות רבות ועדיין הוא סרב לתת לה גט.

משנשאלה המתלוננת באשר למכתב שהופנה אל התביעות ונושא לכאורה את חתימתה היא השיבה כי הדברים הזויים בעיניה והקשר שלה למכתב אינו ברור כיוון שהיא לא כתבה אותו. אם כך, נשאלה הכיצד הגיע כתב היד שלה למסמך ועל כך השיבה כי יתכן והנאשם במרמה הביא אותה לכתוב זאת וזהו ההסבר היחיד שהיא יכולה לתת.

רס"מ אלי ברנס הוא השוטר שהוזעק לביתה של המתלוננת וערך על כך דו"ח פעולה. (ת/1). בדו"ח זה ציין העד כי השוטרים פגשו במתלוננת שסיפרה להם כי היא חיה בנפרד מבעלה וכי החליטו לחגוג את החג ביחד עם ילדותיהם וכי מרגע שנכנס הנאשם לביתה הוא צעק ואיים עליה. אותו יום - יום הגעתם למקום - הוא "הגדיש את הסאה" וצעק עליה בנוכחות הילדות ואיים עליה "כי ידפוק לה כדור בראש מאקדח ומספיק כדור אחד לחסל אותה". המתלוננת, כך סיפרה להם, נחרדה מהאיום שנשמע לה ממשי, כיוון שאין זו הפעם

הראשונה בה מתנהג הנאשם באלימות ומאיים שיהרוג אותה. העד ציין כי בבית לא ניכרו סימני אלימות, כל אחד מבני הזוג שהה במקום אחר. הנאשם עוכב לחקירה .

בדו"ח העיכוב (ת/2) נרשמה תגובתו של הנאשם: "היא טוענת שאיימתני, אני לא איימתי עליה".

בבית המשפט סיפר העד כי הנאשם הוא זה אשר הזעיק את המשטרה (ואכן פרטיו השם שמופיעים על הדו"ח - ע.ר.).

בחקירה הנגדית אישר העד כי הבין שהעימות אשר פרץ בין בני הזוג התרחש זמן קצר קודם להזעקת המשטרה.

מירב מרציאנו, חוקרת, ערכה מזכר (ת/3) ובו נרשם כי התקשרה למתלוננת ושאלה אותה מתי בדיוק איים עליה הנאשם והמתלוננת סיפרה כי הנאשם הגיע "טעון" כבר בערב החג אולם האיום היה למחרת בשעה 14.00. לשאלה האם היא מוכנה כי ילדיה ייחקרו, השיבה בשלילה ומסרה כי אינה רוצה לערב אותם או לפגוע בהם מעבר לפגיעה שכבר נפגעו, מה גם שאינה בטוחה אם הם הבינו או קלטו את האיום.

בבית המשפט סיפרה העדה כי היא אף התקשרה לנאשם על מנת לברר דבר מה בנוגע למסמך והתנהלה ביניהם שיחה סוערת, במהלכה גידף הנאשם וקילל וההתרשמות ממנו היתה כי הוא תחת השפעת חומר כלשהו ולאחר ששאלה אותו באשר לכך, הוא צעק עליה וניתק את השיחה. לדבריה, היא התרשמה כי מדובר באדם בעל מסוכנות גבוהה באם כך הוא משוחח עם שוטרת.

העדה הסבירה בבית המשפט כי מצאה להתקשר אל המתלוננת כיוון שמהחומר שלפניה לא הבינה במדויק מתי היו האיומים. היא הסבירה כי לא נראה לה מוזר כי בשל איומים שהתרחשו בשעה 14.00 התקשרה המתלוננת אך בשעה 20.50, שכן מדובר במגזר החרדי ותלונות נמסרות לאחר צאת החג.

משהופנתה העדה לכך שמי שהתקשר אל המשטרה היה הנאשם ולא המתלוננת ועל כן סברתה אינה נכונה, השיבה העדה כי הדבר לא נראה לה הגיוני, שכן הנאשם לא הזכיר זאת בחקירתו וגם לא התלונן נגד המתלוננת .

העדה אישרה כי המתלוננת מוכרת לה וידוע היה לה כי זו אינה תלונה ראשונה נגד הנאשם. היא אף אישרה כי המתלוננת סגרה תלונות קודמות אולם לדבריה לא בשל שהיו לא נכונות אלא בשל רצון לשקם את היחסים.

עם זאת אישרה החוקרת כי לא מצאה לתור אחר התיקים הקודמים ולבדוק את סיבת סגירתם.

משנשאלה החוקרת מדוע העדיפה את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם כאשר אין דבר לתמוך בגירסה זו או אחרת, השיב ה כי עשתה כן כיוון שהיא מכירה את המתלוננת וכן בשל מזכרה באשר להתנהגותו של הנאשם ועוד הוסיפה כי אם היה לנאשם מסמך כפי שציין הרי שהיה לו אינטרס להעבירו למשטרה ולא לקלל אותה. משהוסבה תשומת ליבה לכך שהנאשם העביר לאחר מכן את המכתב של ביטול התלונה למשטרה (ת/4 - ת/5) ציינה כי לראשונה ראתה אותו באותו יום - יום עדותה.

הוגשה הודעתו של הנאשם במשטרה בה מסר כי המתלוננת היא שקרנית פתולוגית המנסה לשבש את חייו ומשתמשת ברשויות לצורך כך. היו שני מקרים אשר הגיעו לבית מהפשט ובאחד מהם היא כתבה מכתב לשופט כי שיקרה במשטרה.

הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת. לדבריו המתלוננת מעלילה עליו כיוון שהיא מעוניינת לסבך אותו.

הנאשם אישר כי נתגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת באשר לכך שההכנות לסדר לא הסתיימו בזמן על ידיה, הסדר התחיל מאוחר והילדות נרדמו. הוא הבהיר כי טרם החג סייע לה בעבודות בהכשרת הבית.

לדבריו מדובר היה בויכוח מילולי אודות ההכנות שנתעכבו ולא היו כלל ועיקר איומים במהלכו.

בבית המשפט סיפר הנאשם כי לכתחילה לא עלו חיי הנישואים של בני הזוג יפה ולאחר כמה ניסיונות לשקם את המצב, נפרדו. הוא תאר כי מדי שנה בשנה עם בוא חג הפסח רצתה המתלוננת לנהוג באווירה משפחתית. הוא סיפר כי לאורך השנים נהגה המתלוננת להשתמש בכלי של הגשת תלונות למשטרה כ"נשק" נגדו ובמהלך כל ויכוח התריעה בפניו כי תתקשר למשטרה ולעיתים עשתה כן והוא עוכב לחקירה והיה מדובר בריטואל קבוע. בשנה הרלבנטית לכתב אישום משהתקשרה אליו ושאלה אם ברצונו לחגוג את החג עימם השיב בשלילה, אלא שהיא המשיכה להפציר בו וביקשה כי יעשה כן בעבור הילדים.

הנאשם סיפר כי נרתם לכך ועל כן סייע בהכשרת הבית ואף נטל עימו את הבנות על מנת שהמתלוננת תוכל לעסוק בעבודות הבית. משהגיע שעתיים לפני כניסת החג לביתה, חשכו עיניו שכן הבית נותר בלתי מסודר בדיוק במצב שהניחו יומיים קודם לכן והסדר לא היה מוכן. בשל כך נתגלע ביניהם ויכוח שכלל צעקות, אך לא מעבר לכך. עד שהכינה המתלוננת את ארוחת החג הילדות נרדמו ולמעשה הוא ערך סדר לעצמו שכן המתלוננת לא ישבה עימו. למחרת היום נהג מנהגי חג, הלך לבית הכנסת וכיו"ב ושיחק עם בנותיו כאשר כל העת התגרתה בו המתלוננת וסיננה לעברו קללות כשהוא נמנע מלהיכנס עימה לויכוחים, שכן רצה לשמור על אווירת חג. הוא תאר כיצד על דברים של מה בכך התפרצה כלפיו המתלוננת. בצאת החג משרצה לעזוב את המקום, הודיעה לו המתלוננת כי התקשרה אל המשטרה. הוא לא ידע אם עשתה כן אם לאו והתקשר לאמו שתבוא לקחתו. כאשר הגיעה אמו אל המקום, הגיעה גם ניידת המשטרה והוא הבחין כי השוטרים חיפשו את הבנין ועל כן קרא לעברם וציין כי אותו הם מחפשים.

באשר לשיחת הטלפון עם החוקרת מירב מרציאנו סיפר הנאשם כי החוקרת התקשרה אליו ודיברה בטון מתנשא ונתנה לו תחושה כי הוא אשם. היא ביקשה כי ישלח מכתב והוא אישר כי אכן השיב לה במענה שאינו ראוי, אך את המכתב העביר לאחר מכן למשטרה. הנאשם הבהיר כי בין היתר, כך השיב לחוקרת כיון שחש תסכול מטיפול של המשטרה במכלול התלונות שהוגשו על ידי המתלוננת.

באשר למכתב שנטען כי נכתב על ידי המתלוננת (ת/4 - ת/5) טען הנאשם כי המתלוננת משקרת וכי המכתב נכתב על ידיה ונשלח על ידיה וכי לאחר הדיון מצא את המכתב המקורי ובצירוף לו ספח בכתב ידה. (נ/1).

בחקירה הנגדית אישר הנאשם שכי מאז האירוע נשוא כתב האישום נולדה לבני הזוג ילדה נוספת שכן הם חיו בשלום בית תקופה קצרה נוספת ונפרדו שוב.

לשאלת התובעת הכיצד לאור התנהלותה של המתלוננת אשר שבה והגישה נגדו תלונות כל העת, כדבריו, החליט בכל זאת להגיע לביתה בחג, השיב כי הגיע על מנת לחגוג את החג עם בנותיו, מאחר שסבר שבשל התנהגותה הבלתי הגיונית של המתלוננת אל לו לוותר על בנותיו.

הוא אישר כי אף לא פחד להתעמת עם המתלוננת חרף התנהגותה משמצא כי ליל הסדר לא הוכן במועד.

עוד הסביר הנאשם כי בחר שלא לעזוב את הבית במהלך החג עצמו כיו שהיה חג.

משהטיחה בו התובעת כי הנה למרות כל דבריו הרי שהמתלוננת חזרה בה מתלונותיה הקודמות ועל כן ניכר כי אינה מבקשת להתעלל בו, השיב לה הנאשם כי הוא זה שחי עימה ומכיר את התנהגותה היטב.

גרסתה של המתלוננת עומדת מול גרסתו של הנאשם.

המועד הרלבנטי לכתב האישום מעלה כמה תמיהות הן לגבי המתלוננת והן לגבי הנאשם גם יחד.

המתלוננת העידה כי כל מערכת היחסים עם הנאשם לוותה באלימות, קללות וצעקות ועל פי תיאוריה לא ניתן היה לה לשהות במחיצתו. חרף זאת וחרף ניסיונות קודמים לפיוס שלא עלו יפה, היא מזמינה את הנאשם לחגוג את חג הפסח עימה ועם הבנות.

הנאשם מצידו, אף הוא תאר מערכת יחסים עכורה במיוחד שנמשכה לאורך זמן כאשר המתלוננת נהגה באופן תדיר להתלונן נגדו במשטרה ולאיים עליו כי תגיש נגדו תלונות במשטרה. אם כך, מדוע בחר הוא לבוא ולחגוג

את חג הפסח במחיצתה.

המתלוננת סיפרה כי ניסתה לשקם את מערכת היחסים ואילו הנאשם סיפר כי היה זה על מנת לחגוג את החג יחד עם בנותיו.

כך או כך, אין מחלוקת בין השניים כי סמוך לפני החג סייע הנאשם למתלוננת בהכשרת הבית ובעבודות הבית.

עוד אין מחלוקת בין השניים כי מתחילתו של החג ועד סופו שררה ביניהם, לא קשר לאיומים הנטענים, אווירה עכורה.

כל אחד מהם הסביר כי מדוע לא עזב, איפוא, מקום זה, בחג עצמו בהמתנה לצאת החג ובהעדר מקום אחר אותה עת לשהות בו.

הנה כי כן מגרסאותיהם של השניים עולות תמיהות שונות באשר לעצם השהות יחדיו ולנסיבות השהות יחדיו, אך מסתבר כי קשה לרדת לנבכי מערכות יחסים בין בני זוג ולנסות להשוות האחת לאחרת.

גרסתה של המתלוננת כי הנאשם איים עליה כמפורט בכתב האישום. אלא שגרסתה לא היתה בהירה ואף לא ברורה באשר לאיומים אלה.

בחקירה הראשית הובאה עדות מבולבלת ולא בהירה באשר לאיומים וכלל ועיקר לא נזכר מועדם. בחקירה הנגדית ציינה המתלוננת כי אינה זוכרת באם האיומים ננקטו כלפיה בערב החג או בחג עצמו. משהופנתה למזכר של מירב מרציאנו ציינה כי אכן יתכן והם התרחשו בצהרי יום החג.

עוד ציינה כי התקשרה אל המשטרה רק כשעה לאחר צאת החג כיוון שציפתה כי הנאשם יעזוב קודם לכן. גם בענין זה עולה תמיהה, שכן על פי דו"ח הפעולה של השוטרים, המודיע למשטרה היה דווקא הנאשם ולא המתלוננת.

מעבר לכך קיים המסמך ת/4, ת/5, נ/1. זהו אותו מסמך אשר הגיע ממקורות שונים.

המסמך נחזה להיות חתום על ידי המתלוננת, הגם שהיא מכחישה זאת. עם זאת היא אישרה כי על גבי ת/5 הוסף בשני מקומות מספר תעודת הזהות שלה והדבר נעשה בכתב ידה. הנאשם עצמו הביא את נ/1 הנושא עליו את ספח המשלוח בדואר רשום ועליו פרטים בכתב יד הנחזה ותואם לכתב היד שב- ת/5.

לא ניתן היה לקבל את הסברה של המתלוננת שטענה כי זהו ההסבר היחיד שהיא יכולה לספק לכך כי ככל הנראה הוציא ממנה הנאשם במרמה את הכיתוב על המכתב. המתלוננת טענה כי קודם לכן כלל לא ראתה מסמך זה ומאידך גיסא לא סיפרה על אירוע כלשהו במהלכו ביקש ממנה הנאשם לכתוב את מספר תעודת הזהות שלה על מסמך כלשהו, כזה או אחר, או שמא כפה עליה לעשות כן, ומכאן שמדובר בהעלאת טענה ערטילאית שאין לה כל בסיס ראיתי.

המסקנה המתבקשת מכך, איפוא, היא כי המתלוננת היא שהוסיפה את הדברים על המסמך ולפיכך שאף היה מוכר לה בניגוד לעדותה בבית המשפט.

לאחר עיון באלה והתרשמות מעדותה של המתלוננת כפי שתוארה לעיל, לא ניתן היה להשתחרר מן הספק שמא לא ננקטו כלפיה איומים כפי שמסרה.

בשל ספק זה, יזוכה הנאשם מן העבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, אשר יוחס הלו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, במעמד הצדדים